

Arrest

nr. 69 831 van 10 november 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 juli 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 september 2011 met referentnummer REGUL X voor eerste verzoeker.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. PIROTTE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 25 maart 2011 toe op Belgisch grondgebied en dienden op 29 maart 2011 asielaanvragen in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 15 juli 2011 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers werden hiervan per aangetekend schrijven d.d. 18 juli 2011 in kennis gesteld.

Dit vormen de bestreden beslissingen welke luiden als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoeker:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Romazigeuner, geboren in Macedonië. U bezit de Servische nationaliteit en bent afkomstig uit Smederevo. In 1999 raakte uw broer O.(...) R.(...) vermist tijdens een poging om per boot naar Europa te varen. Toen uw broer O.(...) verdween, ondernamen de instanties waar uw moeder klacht indiende niets om uw broer te vinden. U voelde zich als moslim en Romazigeuner voortdurend gediscrimineerd. U werd regelmatig door plaatselijke inwoners geslagen. U deed hierover nooit aangifte bij de politie omdat het geen grote incidenten betrof. Ook had u regelmatig last met uw Servische buurman B.(...) die flessen in jullie tuin smeed en jullie beledigde. U schakelde telkens de politie in, die de zaken kwam kalmeren. Naar aanleiding van onlusten in Kosovo werd op 17 maart 2004 jullie huis met stenen bekogeld. De opgeroepen politie kwam vaststellingen doen en pakte sommige daders op. Op 6 mei 2008 werd u door een groep van een vijftiental dronken Serviërs aangevallen. U werd geslagen en belandde in een ziekenhuis. Na vier dagen coma kwam u bij en u werd twee dagen later door de politie ondervraagd over het gebeuren. Hoewel u enkele daders bij naam kende diende u uit angst geen klacht in. Na uw ontslag uit het ziekenhuis kwamen twee van uw belagers u thuis bedreigen. U stelde de politie op de hoogte van deze bedreigingen en vertelde erover tijdens een zitting bij de rechtbank. Omdat u bang was, ging u niet in op het voorstel van de rechtbank om een klacht in te dienen tegen de daders. Na het incident liet u zich regelmatig onderzoeken bij de dokter en volgde u revalidatietherapieën. In december 2008 ging u naar Pozarevac om werk te zoeken. Vlakbij het treinstation merkte u twee van uw belagers van mei 2008, N.(...) en A.(...), op. Ze waren in het gezelschap van een derde onbekende. Toen jullie elkaar naderden, dacht u dat ze u gingen aanvallen en sloeg u de onbekende tegen de grond. U vluchtte naar huis. De volgende dag kwam de politie bij u langs met de mededeling dat er een klacht tegen u was ingediend wegens een vechtpartij. U legde aan de politie uit wat er was gebeurd en vertelde dat u zich had willen verdedigen. U merkte ook op dat N.(...) en A.(...) getuige waren van het gebeuren. Begin 2009 werd u opgeroepen door de gemeentelijke rechtbank van Pozarevac om uitleg te geven over het incident van december 2008. Ook N.(...) en A.(...) waren aanwezig. Er werd u gemeld dat u zich moest klaar houden voor een rechtszaak. Een maand na het incident kwam de politie bij u thuis en nam uw reispaspoort af. Hierna meldde u zich nog enkele keren bij de rechtbank. Een tweetal weken na de eerste zitting kwamen N.(...) en het slachtoffer van uw slagen naar de rechtbank. Omdat A.(...) afwezig was, werd de zitting uitgesteld. Intussen besloot u zich niet meer te melden op de rechtszittingen. U dook onder bij uw tantes in Smederevo en in Belgrado. In oktober 2010 besloot u naar uw geboorteland Macedonië te reizen. Omdat u geen paspoort meer bezat, stak u de grens illegaal over. U informeerde zich hoe u de Macedonische nationaliteit kon verkrijgen en kreeg te horen dat u een officiële woonregistratie in Macedonië nodig had. Uiteindelijk zag u af van de procedure. Op 20 december 2010 vertrok uw moeder D.(...) R.(...) (O.V.6.790.576) per vliegtuig naar familie in Duitsland. U vertrok dezelfde dag illegaal vanuit Macedonië naar Servië, waar u bij vrienden in Subotica verbleef. Op 18 maart 2011 vertrok u illegaal vanuit Servië naar Hongarije. Vanuit Hongarije werd u door een smokkelaar naar Duitsland gebracht waar u uw moeder terugzag. Na een verblijf van een week bij familie in Duitsland reisden jullie op 25 maart 2011 naar uw broer S.(...) R.(...) (O.V.6.404.148) in België. Op 29 maart 2011 heeft u een asielaanvraag ingediend. Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: uw Servisch identiteitsboekje (licna karta; d.d. 26 augustus 2004), een beslissing van de politie van Smederevo om uw paspoort in te trekken (d.d. 30 januari 2009), medische attesten met betrekking tot uw verzorging naar aanleiding van het incident van 6 mei 2008, een brief van uw Servische advocaat waarin staat dat er een strafzaak tegen u loopt (d.d. 7 oktober 2011), een brief van uw Servische advocaat waarin staat dat er een aanhoudingsmandaat tegen u werd uitgevaardigd en dat hij dit document niet kan opvragen (d.d. 23 juni 2011), een geneesmiddelenvoorschrift van uw arts in België (d.d. 17 mei 2011), een opsporingsverzoek aan het Rode Kruis met betrekking tot de verdwijning van uw broer O.(...) R.(...) in 1999 (d.d. 3 juni 2011) en een rapport van Amnesty International van 31 mei 2011 over Servië en Kosovo.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient te worden besloten dat ik u noch het vluchtelingenstatuut noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst verklaarde u dat u in Servië omwille van uw etnische origine werd gediscrimineerd. (CGVS 22/06/2011, p. 5; p. 14). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt inderdaad dat Roma in Servië vaak te kampen hebben met problemen en achterstelling op het vlak van onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting, wat zich ondermeer uit in slechte levensomstandigheden en armoede. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan ten aanzien van de Roma (bv. ook de algemene economische malaise

in Servië, culturele tradities waardoor Roma-kinderen al vroeg van school worden gehaald, enz. spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat de Servische overheid zich niet inlaat met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en dat haar beleid gericht is op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. **De Servische grondwet verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie.** Daarnaast nam Servië in maart 2009 een Wet op het Verbod op Discriminatie aan. Ook heeft Servië bijzondere wetgeving uitgewerkt met betrekking tot minderheden in de Wet aangaande de Bescherming van de Rechten en Vrijheden van Nationale Minderheden. Op grond van deze wet werd in 2003 de Nationale Raad van Roma opgericht. Deze Raad bestaat uit diverse comités die zich toeleggen op specifieke domeinen als onderwijs, huisvesting, gezondheidszorg, tewerkstelling en dergelijke meer en verstrekt advies aan onder andere ministeries en ngo's. **De autoriteiten in Servië erkennen in toenemende mate de discriminatie ten aanzien van de Roma-gemeenschap en trachten, bijgestaan door de internationale gemeenschap, voor dit complex probleem een concrete oplossing te vinden en maatregelen te nemen.** Zo werden bijvoorbeeld in het kader van "The Decade of Roma Inclusion 2005-2015" - een initiatief dat mede uitging van de Servische overheid - concrete actieplannen uitgewerkt om de komende jaren de situatie van minderheden op het gebied van onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting tastbaar te verbeteren. In april 2009 heeft Servië in het kader van The Decade of Roma Inclusion een nationale strategie voor de verbetering van de status van de Roma aangenomen. Een actieplan ter uitvoering van deze strategie werd in juli 2009 aangenomen. Daarnaast draagt de "League for the Roma Decade", een alliantie van zestig Roma ngo's en niet-Roma ngo's die de rechten en integratie van Roma verdedigen, bij tot een efficiënte ontwikkeling en de uitvoering van actieplannen van de Servische overheid in het kader van de Decade of Roma Inclusion. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten, en in het bijzonder van de rechten van de Roma in Servië. De algemene situatie voor de Roma in Servië anno 2011 geeft aldus op zich geen aanleiding tot het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie. Deze situatie is evenmin van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Voorts stelde u niet naar Servië te willen terugkeren omwille van een vrees voor een veroordeling naar aanleiding van een vechtpartij (uitgelokt door Servische pesterijen). Er dient vooreerst te worden vastgesteld dat uit niets blijkt dat deze feiten het louter gemeenrechtelijke niveau zouden overschrijden. Ter staving van uw problemen legde u een beslissing van de politie van Smederevo om uw paspoort in te trekken (d.d. 30 januari 2009) neer. Uit dit document blijkt dat het werd uitgevaardigd naar aanleiding van een strafzaak tegen u met betrekking tot het toebrengen van een zwaar lichamelijk letsel. Dit probleem is, zoals eerder vermeld, een probleem van louter gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard. U beaamde dat u een persoon had aangevallen en dat deze er een gebroken arm aan had overgehouden (CGVS 22/06/2011, p. 9-11). U hebt niet aangetoond dat de gerechtelijke procedures tegen u niet volgens de principes van een rechtsstaat en/of oneerlijk werden/zullen worden gevoerd, temeer daar uit de hierboven geciteerde informatie reeds bleek dat de Servische grondwet expliciet discriminatie verbiedt. Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u een pro deo advocaat werd toegewezen (CGVS 18/05/2011, p. 4) en uit de politionele beslissing om uw paspoort in te trekken (d.d. 30 januari 2009) blijkt dat u de mogelijkheid had om hiertegen in beroep te gaan. Om de door u beweerde context van de vechtpartij beter te kunnen kaderen, werd u gevraagd naar gerechtelijke documenten waarnaar in deze politionele beslissing wordt verwezen, zoals ondermeer een akte van inbeschuldigingstelling of convocaties (vanwege de gemeentelijke rechtbank van Pozarevac). U beloofde de nodige inspanningen te leveren om uw advocaat te contacteren en deze documenten over te maken (CGVS 18/05/2011, p. 4; CGVS 22/06/2011, p. 2-3; p. 14). Er dient evenwel vastgesteld te worden dat u een dergelijke gerechtelijke documenten vooralsnog, hoewel de termijn reeds geruime tijd verstreken is, niet heeft voorgelegd noch dat u een plausibele verklaring heeft meegedeeld aan het Commissariaat-generaal voor het ontbreken ervan. Er kan nochtans redelijkerwijze van een asielzoeker verwacht worden dat hij spontaan alle elementen en documenten aanbrengt die zijn asielrelaas enigszins kunnen staven, temeer daar u in contact staat met uw advocaat. Door dergelijke documenten niet neer te leggen, maakt u het me onmogelijk een volledig beeld te krijgen op uw werkelijke

achtergrond of reële situatie en mogelijke vervolging. Er dient dan ook besloten te worden dat u geenszins de algemene context en de omstandigheden, i.e. de pesterijen van enkele Serviërs, van de door u aangehaalde rechtszaak tegen u en bijgevolg de omstandigheden waarin uw paspoort ingehouden werd aannemelijk gemaakt heeft. De twee brieven van uw advocaat waarin wordt gesteld dat u in een gerechtelijke zaak betrokken bent bevestigen uw betrokkenheid in een strafzaak. Dit wordt in onderhavige beslissing niet betwist. Het feit dat uw advocaat u meldt dat hij niet aan een kopie van uw aanhoudingsmandaat kan geraken, wordt evenmin betwist. Nergens uit uw gehoor blijkt dat er u om een dergelijk document werd gevraagd.

Wat betreft uw problemen met Servische burgers - uw dronken Servische buurman schold u uit en wierp flessen in uw tuin, in 2004 gooiden hooligans stenen tegen verschillende woningen, in mei 2008 werd u door een groep Serviërs geslagen (hetgeen u staafde met verschillende medische attesten) en sindsdien werd u af en toe bedreigd (CGVS 22/06/2011, p. 6-9) - dient opgemerkt te worden dat deze gemeenschappelijke (strafrechtelijke) en interpersoonlijke (tussen privé-personen) problemen onvoldoende zijn om gelijkgesteld te kunnen worden met een daadwerkelijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U heeft immers niet aannemelijk gemaakt dat u hiervoor geen of onvoldoende beroep kon/kan doen op de bescherming van de Servische autoriteiten. Vooreerst dient er op gewezen te worden dat de geloofwaardigheid van uw opeenvolgende klachten bij de politie op de helling komt te staan. Waar u stelde dat de politie tussenkwam naar aanleiding van het gooien van stenen en dat u klacht indiende toen uw buurman B.(...) flessen wierp (CGVS 22/06/2011, p. 9), stelde uw moeder dat er nooit enig incident bij de politie aangegeven werd (CGVS moeder, p. 11; p. 14). Hoe dan ook verklaarde u dat, toen u na de incidenten met uw buurman de politie bij de zaak betrok, de agenten ter plaatse kwamen, dat ze vaststellingen deden en dat uw buurman verhoord werd (CGVS 22/06/2011, p. 9). Dat het optreden van de politie niet meteen tot resultaat leidde, kan verschillende oorzaken hebben, zoals bijvoorbeeld de aard van de feiten en een gebrek aan bewijs. Hieruit valt echter, in tegenstelling tot hetgeen u beweerde, geen onwil van de Servische politie om criminele feiten te onderzoeken af te leiden. Dit blijkt overigens tevens uit uw verklaringen dat sommige daders met betrekking tot het incident van 2004 werden opgepakt en ondervraagd. Ook na het incident van mei 2008 kwam de politie u verhoren in het ziekenhuis, speelden ze de zaak door aan een rechtbank, werden uw familieleden door de politie ondervraagd en kreeg u de mogelijkheid officieel klacht in te dienen tegen de daders. U stelde geen klacht te hebben ingediend omdat u dacht dat uw zaak niet serieus zou worden genomen en omdat u bang was voor wraak (CGVS 22/06/2011, p. 6-8; CGVS S.(...) R.(...) 30/11/2009, p. 13). Deze verklaring voor uw nalaten is geenszins afdoende. Hierboven is immers reeds gebleken dat de Servische politie betreffende uw eerdere problemen tussenkwam en dat ze verschillende onderzoeksdaeden stelde. Bovendien blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie dat er in Servië een uitgebreide wetgeving bestaat die discriminatie op grond van etnie – de Roma zijn een erkende nationale minderheid in Servië – strafbaar maakt en dat hiertegen in de praktijk ook steeds beter door de overheid wordt opgetreden. De Servische autoriteiten en de Servische politie garanderen bovendien voor alle etnische groepen, met inbegrip van de Roma, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Indien u geen officiële klacht indient, kunnen de autoriteiten niet optreden. Er dient in dit verband nog gewezen te worden op het feit dat internationale bescherming pas kan ingeroepen worden wanneer alle in het land van herkomst voorziene beschermingsmogelijkheden op redelijke wijze zijn uitgeput.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De overige door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw Servisch identiteitsboekje bevestigt uw identiteit en uw nationaliteit. Deze staan niet ter discussie. Het geneesmiddelenvoorschrift van uw arts in België, bevestigt uw verklaringen bepaalde medicatie voorgeschreven te hebben gekregen. Medische problemen houden echter geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de 1 criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. U dient voor een beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980. Het in België opgestelde opsporingsverzoek aan het Rode Kruis met betrekking tot de verdwijning van uw broer O.(...) R.(...) in 1999 bevestigt uw verklaringen dat uw broer sinds 1999 vermist is. Dit document heeft echter geen onmiddellijk verband met uw persoonlijke asielmotieven. Het door u neergelegde rapport van Amnesty International van 31 mei 2011 over Servië en Kosovo doet evenmin afbreuk aan bovengemaakte vaststellingen. Dat Roma in Servië slachtoffer kunnen zijn van discriminatie en dat de Servische politie in individuele gevallen niet goed functioneert, wordt in deze beslissing geenszins ontkend. Hieruit blijkt echter geenszins dat de politie in

het algemeen slecht functioneert. Dat u dit niet aannemelijk gemaakt heeft, blijkt tevens uit het feit dat de Servische politie, wat u betreft, wel verschillende onderzoeksdadende gesteld heeft.

Ook in het kader van de asielaanvraag van uw moeder D.(...) R.(...) heb ik een weigeringsbeslissing genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Ten aanzien van tweede verzoekster:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Romazigeunerin, afkomstig uit Macedonië. In 1994 trok u samen met uw gezin naar Servië, waar u na een verblijf van vijf jaar de Servische nationaliteit verkreeg. U verbleef er in Smederevo. Uw oudste zoon O.(...) R.(...) werd in 1999 gemobiliseerd door het Servische leger. Om aan zijn dienstplicht te ontsnappen, probeerde hij met zijn gezin naar Europa te vluchten. Sindsdien is hij vermist. U gaf zijn verdwijning aan bij verschillende instanties. U vermoedt dat uw zoon en zijn gezin het slachtoffer werden van ontvoering door Albanezen. Een aangetrouwd familielid vertelde u dat hij de enige overlevende was van een overval op de boot waarop uw zoon zat. De slachtoffers zouden zijn meegenomen in het kader van orgaanhandel. Uiteindelijk gaf u een foto van uw zoon en zijn familie aan een organisatie voor vermiste personen en vertelde u uw vermoedens. Uw zoon werd nooit teruggevonden. Toen ook uw tweede zoon S.(...) R.(...) (O.V.6.404.148) werd opgeroepen om zijn militaire dienstplicht te vervullen, besloot hij het land te verlaten. In Servië voelde u zich als Roma gediscrimineerd. Zo werd u regelmatig uitgescholden door voorbijgangers. Ook uw buurman B.(...) schold u regelmatig uit en gooide met flessen wanneer hij dronken was. Uw zoon K.(...) R.(...) (O.V.6.790.585) werd regelmatig geslagen. U diende nooit klacht in naar aanleiding van de incidenten. In mei 2008 werd uw zoon K.(...) aangevallen door een groep Serviërs en Albanese Roma. Hij werd zwaar toegetakeld en kwam in het ziekenhuis terecht. In het ziekenhuis werd hij door politieagenten ondervraagd. U werd nooit gehoord over het incident. Jullie dienden geen klacht in tegen de daders van de aanval omdat jullie werden bedreigd. Eind 2008 werd K.(...) opnieuw aangevallen. Om zich te verdedigen duwde hij één van zijn aanvallers tegen de grond. De aanvaller verwondde zich en diende klacht in tegen uw zoon. Politieagenten kwamen bij jullie thuis en namen het reispaspoort van K.(...) af. Uw zoon probeerde zijn paspoort bij de politie terug te vragen, maar hij kreeg er te horen dat hij zijn paspoort niet terugkreeg zolang er een gerechtelijke procedure tegen hem liep. In de zomer van 2010 vertrok uw zoon K.(...) illegaal naar Macedonië. Begin december 2010 ging u uw zoon K.(...) in Macedonië bezoeken en logeerde u er bij uw familieleden. Na een verblijf van tien dagen in Macedonië vertrok u per vliegtuig naar Duitsland. Na een verblijf van enkele maanden bij familie in Duitsland besloot u met uw zoon K.(...) die intussen ook in Duitsland was aangekomen, naar uw zoon S.(...) in België te komen. Op 29 maart 2011 heeft u een asielaanvraag ingediend. Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: uw Servische reispaspoort (d.d.15 april 2010), uw Servisch identiteitsboekje (d.d. 16 januari 2008), een Servische geboorteakte (d.d. 25 januari 2010), uw Servische nationaliteitsbewijs (d.d. 25 januari 2010), uw diploma, en enkele foto's van uw vermiste zoon en zijn gezin.

B. Motivering

Uit uw verklaringen afgeleid op het Commissariaat-generaal blijkt dat u zich voor uw asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als degene die werden aangehaald door uw zoon K.(...) R.(...) (O.V. 6.790.585). In het kader van zijn asielaanvraag werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De beslissing van uw zoon werd als volgt gemotiveerd:

(...)

Wat betreft de verdwijning van uw zoon O.(...) en diens gezin in 1999 tijdens een illegale bootreis van Montenegro naar Italië dient tot slot te worden opgemerkt dat dit door u aangehaalde feit bezwaarlijk als uw rechtstreekse vluchtaanleiding kan worden beschouwd. U bleef immers sinds het incident met uw zoon en diens gezin in 1999 tot eind 2010 in Servië wonen. Dat uw zoon O.(...) en diens gezin het slachtoffer werden van een bende die betrokken is bij orgaanhandel is bovendien een feit dat louter op hypothesen en speculaties is gebaseerd. Dit is niet gestoeld op objectieve gegevens.

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw identiteitsdocumenten kunnen enkel uw identiteit, uw nationaliteit en uw afkomst bevestigen.

Deze worden door mij niet betwist. Uw diploma bevestigt uw verklaringen met betrekking tot uw opleidingsniveau. Dit feit staat evenmin ter discussie. De foto's tonen uw vermiste zoon en zijn gezin, niets meer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) en van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Verzoekers stellen dat zij in zeer uitgebreide interviews hun situatie in hun land van herkomst uit de doeken konden doen en zij konden aangeven hoe zij werden gediscrimineerd en vernederd en hiervoor stukken neerlegden bij de Raad. Ze legden uit hoe hun zoon verdween, maar er nooit moeite werd gedaan om hem te vinden en hoe eerste verzoeker slachtoffer werd van fysieke aanvallen en problemen kende met politie en het gerecht omdat hij iemand verwondde uit zelfverdediging, maar deze persoon beweerde dat eerste verzoeker hem aanviel. Verzoekers kondigen aan dat zij documenten ter staving zullen aanbrengen, maar dat ze tevens willen verwijzen naar rapporten. Zo verwijzen ze naar rapporten over Servië waarvan Kosovo tot 2008 deel van uitmaakte, met name het Human Rights Report van het Department of State van de Verenigde Staten waarin de positie van de vrouw wordt besproken. Verzoeker verwijst met betrekking tot de ongelijkheid tussen man en vrouw tevens naar een rapport uit 2009 van Amnesty International en naar een rapport van de Verenigde Naties van 2007. Volgens verzoekers zijn deze rapporten *ipso facto* van toepassing op Kosovo aangezien Kosovo tot 2008 deel uitmaakte van Servië en de praktijken niet stoppen aan een grens of door het politiek afsplitsen ervan. Ze wijzen erop dat het duidelijk is dat tweede verzoekster niet geholpen werd omdat zij een vrouw was. Verder geven verzoekers de inhoud weer van een recent rapport van Amnesty International van september 2010 waarin gedwongen terugkeer van minderheden naar Kosovo wordt afgeraden. Ze vermelden tevens de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo. De discriminatie die bestaat ten aanzien van Roma werd door verzoekers aan den lijve ondervonden. Verzoekers stellen dat een zoon van tweede verzoekster wellicht werd gedood voor organenhandel, maar dat zij nooit hulp kregen bij het terugvinden van die zoon. Verzoekers wijzen verder op een hele reeks incidenten die plaatsvonden en waarmee ze willen aantonen dat het geen alleenstaand geval is. Eerste verzoeker wordt door de Serviërs verjaagd en in andere dorpen - als etnische Albanees - verdacht de kaart te trekken van de Serviërs. Verzoekers wijzen op de lage aangiftebereidheid bij aanvallen op de Roma-gemeenschap. Ook halen verzoekers de stelling aan van Thomas Hammarberg dat gedwongen terugkeer van minderheden naar Kosovo moet vermeden worden en het standpunt van UNICEF inzake de problematische integratie van kinderen. De socio-economische situatie van verzoekers is inferieur omdat zij tot een minderheidsgroep behoren. Het is echter de discriminatoire houding van de gemeenschap die verzoekers ertoe heeft aangezet om het land van herkomst te verlaten in plaats van zich in een ander dorp te vestigen.

Met betrekking tot de vaststelling van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekers slechts sporadisch de politie gecontacteerd hebben naar aanleiding van hun problemen, merken verzoekers op dat de politiediensten machteloos staan tegenover dit soort situaties. Bovendien blijkt dat verzoekers alle redenen hebben om de politie te wantrouwen omdat deze amper iets ondernomen hebben toen de zoon van tweede verzoekster verdween. Verzoekers benadrukken dat Servië en Kosovo niet in staat zijn hen afdoende te beschermen. KFOR en Eulex kunnen volgens verzoekers onvoldoende bescherming bieden aan individuen en komen enkel tussen als de problemen de spuigaten uitlopen en zij zijn niet in staat de problemen te voorkomen. Verzoekers besluiten dat zij geen bescherming kunnen krijgen in hun land van herkomst. Door het feit dat zij van Roma-origine zijn, lopen zij een disproportioneel groot risico om in armoede terecht te komen in Kosovo of Servië, wat een inbreuk uitmaakt op artikel 3 van het EVRM. Bij een terugkeer zullen verzoekers terecht komen in een preciaire situatie wat bewezen wordt door de aangehaalde rapporten. Zij verwijzen naar recentere rapporten dan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en kunnen concretiseren dat de feiten uit deze rapporten op hen van toepassing zijn.

2.2. De Raad merkt op dat, voor zover in het middel de schending wordt aangevoerd van artikel 52 van de Vreemdelingenwet, het middel juridische grondslag mist. In casu kan de schending van artikel 52 van de Vreemdelingenwet niet dienstig worden opgeworpen aangezien de beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet dat aan de Commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om verzoekers de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te weigeren of toe te kennen.

2.3. Artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.4. De bestreden beslissingen waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd bevestigen in de eerste plaats de verklaringen van verzoekers inzake discriminatie omwille van hun etnische origine. Deze situatie is luidens de beslissingen echter het gevolg van verschillende factoren en kan niet worden gelijkgeschakeld met een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. In de beslissingen wordt verder gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat het beleid van de Servische overheid gericht is op integratie en niet op repressie van de Roma zodat de situatie voor Roma in Servië anno 2011 op zich geen aanleiding geeft tot een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de bepalingen inzake subsidiaire bescherming.

Verder wordt in de bestreden beslissingen gewezen op het feit dat de vrees voor eerste verzoeker om te worden veroordeeld naar aanleiding van een vechtpartij van gemeenrechtelijke aard is en dat hij niet aantoonde dat de procedures op onheuse wijze worden gevoerd. Verzoeker heeft geen verdere gerechtelijke documenten voorgelegd om de context van de vechtpartij beter te kunnen kaderen.

Wat de problemen met de Servische burgers betreft, wordt in de beslissingen opgemerkt dat deze onvoldoende ernstig zijn om met daadwerkelijke vervolging of met ernstige schade gelijkgesteld te kunnen worden. Bovendien hebben verzoekers, zo wordt in de beslissingen gesteld, niet aannemelijk gemaakt dat zij hiervoor geen of onvoldoende beroep konden doen op de bescherming van de Servische autoriteiten. Uit de verklaringen van verzoekers bleek immers dat de politie telkens tussenkwam wanneer verzoekers er beroep op deden. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt bovendien dat er in Servië wetgeving bestaat die discriminatie op grond van etnie verbiedt. De documenten die verzoeker heeft neergelegd, zo besluiten de bestreden beslissingen, doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

2.5. De nood aan bescherming zoals voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet dienen te worden beoordeeld in functie van het land waarvan de asielzoeker de nationaliteit heeft of, voor een staatloze, in functie van het land van zijn vroegere gewoonlijke verblijfplaats (RvV, 24 juni 2010, nr. 45 396 AV). Verzoekers voegen aan hun verzoekschrift allerhande rapporten toe over Servië en Kosovo. De Raad wijst erop dat uit de documenten die verzoekers hebben neergelegd enkel kan worden afgeleid dat zij de Servische nationaliteit hebben, waardoor hun asielaanvraag in functie van Servië moet worden beoordeeld en alle informatie over Kosovo irrelevant is (AD eerste verzoeker, stuk 19, Documenten, Servisch Identiteitsboekje; AD tweede verzoekster, stuk 16, Documenten, Servisch reispaspoort, Servisch Identiteitsboekje, nationaliteitsbewijs). Bovendien heeft de informatie die betrekking heeft op de gedwongen terugleiding van Roma geen uitstaans met de situatie van verzoekers omdat de bestreden beslissing geen terugleidingsmaatregel inhoudt en zich enkel uitspreekt over de vraag of verzoekers in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus of voor de subsidiaire bescherming.

2.6. Een verwijzing naar algemene rapporten volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). De bestaande discriminatie ten aanzien van Roma in Servië zoals die blijkt uit deze rapporten, wordt in de bestreden

beslissing niet ontkend, maar er wordt uitdrukkelijk bij vermeld dat deze situatie het gevolg is van een samenloop van diverse factoren en dat deze niet automatisch kan worden gelijkgesteld met vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of met ernstige schade zoals bedoeld in de bepalingen inzake subsidiaire bescherming.

2.7. Van vervolging is slechts sprake in geval van een voortdurende of systematische schending van de mensenrechten die een ernstige aantasting van de menselijke waardigheid inhoudt en tegen de welke een staat niet kan of wil beschermen (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 104-105). Verzoekers maken met hun betoog niet aannemelijk dat de discriminatie waarvan zij slachtoffer werden met vervolging kan worden gelijkgesteld. De bewering dat tweede verzoekster niet werd geholpen omdat zij een vrouw is en die verzoekers trachten te staven aan de hand van informatie die zij als bijlage aan hun verzoekschrift toevoegen over de positie van de vrouw, wordt niet ondersteund door de verklaringen die deze laatste aflegde tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (AD tweede verzoekster, stuk 5, gehoorverslag CGVS, 18/05/2011). Zij maakte immers nergens gewag van gender gerelateerde problemen. Verzoekers *a posteriori*-beweringen op dit punt kunnen niet worden aanvaard.

2.8. Internationale bescherming kan slechts worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Enerzijds vloeit dit voort uit artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en dat vereist dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging niet wil invoeren. Anderzijds bepaalt artikel 48/4 van de vreemdelingenwet dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus vereist is dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade wil stellen. Een asielzoeker moet alle lokaal aanwezige mogelijkheden tot bescherming uitputten of aannemelijk maken waarom hij hierop geen beroep deed. Het betoog van verzoekers dat de politiediensten niet bij machte zijn om bescherming te bieden druist in tegen de objectieve informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd en waaruit blijkt dat de Servische politie anno 2011 goed georganiseerd is (AD eerste verzoeker, stuk 20, Landeninformatie, Landinfo, Themaverslag, Servië – Wet en orde). Het feit dat de autoriteiten niets zouden hebben ondernomen naar aanleiding van de verdwijning van de oudste zoon van tweede verzoekster, kan niet uit haar verklaringen worden opgemaakt. Zij verklaarde immers dat zij op verschillende plaatsen bij de politie en de vermistenorganisatie aangifte van de verdwijning had gedaan (AD tweede verzoekster, stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 3-4). Tweede verzoekster verklaarde door de vermistenorganisatie te zijn opgeroepen om te gaan kijken naar of de vermiste tussen lijken uit massagraven kon worden herkend. (AD tweede verzoekster, stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 4). Het feit dat haar zoon niet werd gevonden, wijst echter niet op het ontbreken van beschermingsmogelijkheden.

2.9. Met betrekking tot de subsidiaire bescherming merkt de Raad op dat het aan verzoekers toekomt het bewijs te leveren dat zij bij terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade. Van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet, kan, met verwijzing naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) inzake artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM) slechts gewag worden gemaakt indien de slechte behandeling een “*minimum level of severity*” bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, *Ierland t. Verenigd Koninkrijk*, 18 januari 1978, § 162). De stelling van verzoekers dat zij, door het feit dat zij van Roma-origine zijn een disproportioneel groot risico lopen om in armoede terecht te komen, wat ook zou blijken uit de aangehaalde rapporten, bevestigt de weinig benijdenswaardige socio-economische positie van Roma in Servië, maar vormt geen bewijs dat de situatie van verzoekers als ernstige schade kan worden gekwalificeerd zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekers maken evenmin aannemelijk dat er op heden in Servië een binnenlands of internationaal gewapend conflict woedt in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.10. De stukken uit Servië die verzoekers aan hun verzoekschrift toevoegen (Verzoekschrift, bijlage 3), zijn niet bij machte de hierboven vermelde conclusies om te buigen. Deze stukken, met name brieven van verzoekers raadsman en de reeds eerder neergelegde beslissing tot inhouding van zijn paspoort, bevestigen dat eerste verzoeker betrokken was bij een strafzaak, maar werpen geen ander licht op de motieven van de bestreden beslissing en laten niet toe de gebeurtenissen beter te kaderen, zoals

nochtans in de bestreden beslissing werd gesuggereerd. Ook de afspraakfiche bij Dr. DELEEUW, een foto van een gezin en een baby en aanvraagformulieren van het Rode Kruis, vormen geen bewijs dat verzoekers werkelijk in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. De overige landenrapporten en mensenrechtenverslagen werden hierboven reeds behandeld.

2.11. Er werd geen schending aangetoond van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, noch van de artikelen 48/3, 48/4 of 48/5 van de vreemdelingenwet. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de eerste verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de eerste verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN